

Η ΜΝΗΜΟΝΕΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Η Κάθοδος στον Άδη. Εικόνα Ρώσικου εργαστηρίου 17ου αιώνα.

ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΗ ΤΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΥ

Ρωτάτε, γιατί μνημονεύουμε τους «κεκοιμημένους». Γιατί έτσι διδαχθήκαμε από την άγια Εκκλησία μας. Γιατί έτσι παραλάβαμε από τους θεοφώτιστους και πνευματοφόρους πατέρες μας. Γιατί έτσι γινόταν και γίνεται σ' όλους τους χριστιανικούς αιώνες, από την αποστολική εποχή μέχρι σήμερα. Αλλά το φιλοπερίεργο μυαλουδάκι μας θέλει να χώνεται παντού και να φωνάζει: Γιατί; Γιατί; Γιατί;... Ξέρετε τι του χρειάζεται; Να του δώσετε, με την ακράδαντη πίστη σας, ένα γερό χαστούκι και να το αναγκάσετε έτσι να σωπάσει!

Όσο για κείνον τον φιλοτάραχο, που όλο τέτοια θέματα σκαλίζει, πέστε του θαρρετά: Ακου, ανόητε! Οι νεκροί ζουν. Και η επικοινωνία μας μαζί τους δεν έχει διακοπή. Δεν προσευχόμαστε αδιάκριτα για όλους τους ζωντανούς αδελφούς μας χριστιανούς, ανεξάρτητα από την αρετή ή την κακία τους; Ε, λοιπόν, έτσι προσευχόμαστε και για όλους τους «κεκοιμημένους», ανεξάρτητα από το αν συναριθμήθηκαν -κάτι άγνωστο σ' εμάς- με τους δικαίους ή με τους αδίκους. Η προσευχή μας γι' αυτούς είναι εκδήλωση χριστιανικής αγάπης. Πριν από την

τελική Κρίση, όσο ακόμα δεν έχουν χωριστεί τα «πρόβατα» από τα «ερίφια» (Ματθ. 25:33), όλοι οι πιστοί, ζωντανοί και «κεκοιμημένοι», αποτελούμε μία Εκκλησία. Και όλοι, ως μέλη του Σώματος του Χριστού, επικοινωνούμε αγαπητικά. Ο θάνατος δεν μας χωρίζει! [\(περισσότερα...\)](#)